

Od: Rósa van Dijk <rosavandijk@hotmail.com>
Komu: Ester Jacobs <ester@xs42.nl>
Odesláno: 12. srpna 2001 14:10
Předmět: Bručivý mejlík z Grunningenu

Ahoj Esterko-Pralinko,
píšu ti první mejlík z dalekého severu.
Nechápu, proč není nějaký zákon, který by nařizoval, že děti
mohou bydlet tam, kde si přejí. Nemusí se pak horempádem
stěhovat s mámou a s otčímem někam, kde nikoho neznají
a kam se jim vůbec nechce. Hodně daleko od kamarádů a od
táty. Když chci za tátou do Eindhovenu, musím dřepět ve vlaku
minimálně tři hodiny!
Jak jen to může někoho napadnout, odstěhovat se do Gronin-
genu? Je to skoro na konci světa!

Všechno spískal Saša, to on se chtěl přestěhovat, protože tady dostal lepší práci. A protože je mamka v jináči, musely jsme samozřejmě taky.

Vždycky když se kouknu na mámino kulatý břicho, mám nutkání začít ječet. Je teď fakt strašně tlustá. Mamka prohlašuje, že to bejby je z lásky. V jejím věku! Když jdeme nakupovat, kráčím kilometr za ní, aby nikdo nezmerčil, že patříme k sobě. Je to trapas. Má už čtrnáctiletou dceru a ještě čeká bejby! Bejby pro senyly!

Saša se k ní chová stále ještě děsně zamilovaně, ale na mě je od té doby, co u nás bydlí, dost přísněj. Pořád má připomínky k tomu, jak se chovám u stolu, že písničky pouštím moc nahlas a hlavně že mamce moc nepomáhám. Klído bych pomohla, hlavně teď, když má takový tlustý břicho, ale žádný takový, když MUSÍM. A už teprve ne, když to řekne on. Můj táta to není a tak mi nemá co rozkazovat.

Mamka si na mě taky už sotva najde čas, a to nám dvěma bylo dřív tak fajnově.

A teď nemůžu už ani telefonovat! Saša prohlásil, že by přišel na mizinu. Ať se z toho vylíže sám, neměl se stěhovat. Naštěstí mám ještě počítač a můžu si s tebou a Jonášem mejlovat. Škoda že Sanne žádný nemá.

Ty začínáš tento týden už v druháku. Jde to? Máš zas Repsema na biologii? A s kým chodí momentálně Sanne? Asi tak s pořadovým číslem 37, co? Už si ani nedokážu zapamatovat, jak se jmenujou. Když jsem ji měla minulý týden na drátě (rekord, dvě a půl hodiny, na její mobil), říkala, že v jednom týdnu měla tři kluky. Jak jen to zmákne? Já se ještě ani nelíbala. Ty taky ne, vid'? Nebo tajně jo, a mně o tom ani slůvko? Musíš mi hnedka všechno říct, jasný? Pak budu všechno říkat i já tobě. Když jsme opravdový kámošky, svěřujem si přece všechno, ne?

Ptala jsem se Sanne, jak se líbat. Hihňala se a zahuhlala něco o drsnáckým líbání a soffáckým líbání, ale nechtěla mi vysvětlit, co to přesně je. Tvrdila, že si to mám vyzkoušet sama. No, to je teda na nic, taková kamarádka. Z obou těch slov mám třesavku. Při drsnáckým líbání si představuju dva vrčící slinta-

jící živočichy, s krvavýma očima, jak si ze sebe strhávají šaty. A ze soffáckýho líbání mám upocený a lepkavý pocit, brrr! Takže ani jedno ani druhý.

Čtrnáct let, a never been kissed. Je to normální? Taky bych se s nikým nelíbala, když bych nebyla doopravdy zamilovaná. Ale jak poznáš, že jsi zamilovaná? Jaký to je? Podle mě není Sanne do těch všech kluků doopravdy zabouchnutá. Myslím, že to má jako sport. Určitě má pěkně svalnatý jazyk! Sanne Dirksen, světová šampiónka ve francouzským líbání! Chacha! (Ne abys jí to prozradila, že jsem to řekla, jo!!!)

Teď jiná věc. Za čtyři dny začíná škola mně. Vůbec se mi tam nechce. Zas do nový školy, zas noví profesori a holky a kluci, zas nová školní budova, kde se docela určitě zas zamotám. Už z toho celý týden nespím a bolí mě z toho břicho. A teď ještě ke všemu, hrůza hrůzoucí, mám zanícené oko! Děsně to bolí a vypadám jak polní strašák. Pravý oko mám celý nateklý a rudý a kape z něho hnis. Co má být bílé, září červeně. Myslím, že oslepnu a dají mi skleněný oko. Ani si netroufám juknout se do zrcadla, vypadám jak mimozemská nestvůra.

Odpoledne musím k doktorovi. Doufám, že s tím rychle něco udělá, protože takhle do školy nejdu. No way!

To je dlouhý mejlík, co? Stejně nemám co dělat. Nikoho tu neznám a nikoho ani poznat nechci.

Bydlíme na náměstíčku nově postavené čtvrti, v roháku, v řadě po pěti domech. Můj pokojíček je v podkroví. Je docela velký, s velkým vikýřem, ale je ještě plný krabic ze stěhování. Vybálila jsem si jen počítač, medvěda a pár hadříků. Do ničeho se mi nechce a celý den jen hraju přiblblý počítačový hry.

Mamka se honí, aby byl v pořádku pokojíček pro mimino. Vymalovala ho sladkou růžovou, protože je přesvědčená, že to bude holčička. To se nasmějeme, až to tak nebude! Pořád se pokouší vytáhnout mě do města na nákupy miminkovskýho (růžovýho) oblečení, žínčiček, těhotenských podprsenek a další fůry těch hloupých věcíček. Se mnou ať nepočítá.

Na plácku si hraje docela dost dětí, ale všechno jsou to prckové do deseti let. V mém věku jsem tady ještě nikoho neviděla.

Čmajzla jsem Sašovi dalekohled a každého špehuju. Takhle si je můžu hezky okouknout, ale oni mě ne.

Milá Esterko, mejlni mi super rychle, protože ty jsi můj jediný záchranný kruh. Kdybych tě neměla, zbláznila bych se.

Ahojky, Rósa

P. S. Víš, že tady říkaj „brej den“ místo „dobrý den“?! Legrace, co?

A mluvěj taky dost divně. Byla jsem v sólošce a rozuměla jsem starou belu.

P. P. S. Doufám, že se nezlobíš, že tohleto je takový naprdnutý mejlík. Příští bude veselejší, to ti slibuju!

Od: Rósa van Dijk <rosavandijk@hotmail.com>

Komu: Jonáš de Leeuw <jdl@xs22.nl>

Odesláno: pátek 13. srpna 2001 (nešťastný den) 22:01

Předmět: Lahvová pošta piráta Rosiáta

Ahoj Jonáši von Koláči,

už jsou to dva týdny, co jsem ti naposledy poslala mejlík. Jednoduše jsem toho měla doopravdicky plný kecky. Stěhování je tak nějak už za náma, i když pokoj mám ještě plný krabic. Nemůžu se rozhodnout, jakou barvou si mám vymalovat pokoj. Chtěla jsem fialovou a růžovou, ale Saša to nechce dovolit. Do všeho strká nos. Není to zrovna bájo mít najednou otčíma, ty jo. Teď bydlím od tebe takových tři sta kiláků, dál už to skoro ani nejde, v Holandsku teda. Ty na jeho nejjižnějším cípku, já na nejsevernějším. Jsem z toho pěkně nasejřená. Podle mě je to nespravedlivý.

Ty už jsi teď taky prvňáček-nováček na střední škole. Jaký to je? Máš dobrý profesory? Jsou ti moje rady na přežití z minulého roku k něčemu dobrý?

Já musím teď zas na novou školu. Mám z toho hrůzu. Neznám tam vůbec nikoho! Je to Gymnázium Sv. Joba. To je teda jméno!

Já mu říkám gympl svatýho Hopa. Na kole je to šíííleně daleko, protože my bydlíme na okraji města. Včera jsem si to s mamkou vyzkoušela a trvalo nám to 37 minut. Mamka se kvůli svému velkému břichu ploužila jako hlemýžď, takže si myslím, že já to zmáknou za dvacet minut.

Stala se ohromná katastrofa: mám zanícené oko. Byla jsem právě u doktora a musím si do toho něco kapat. To by nebyla taková hrůza, ale já ještě ke všemu musím pět dní nosit černou pásku, aby si oko odpočinulo. Jen si to představ: pirátská páska! To jsem teda za pořádného cvoka! A za tři dny začíná škola!!!

Já tam nepůjdu ani náhodou. Zůstanu v posteli, dokud to nezmizí, s polštářem přes kebuli.

Saša od té doby, co u nás bydlí, tak milý už není. Říká, abych nedělala z komára velblouda. Daleko horší je chybět první dny v nové třídě. A ta páska je prý naopak moderní. Já padám! To je blboun. Ať si to sám nasadí do té jeho nový práce!

Můj táta by nikdy nic takovýho neřek, ten mě aspoň chápe. Vidím ho už teď jen o prázdninách. Strašně mi chybí, ale vlastně jsem na něj taky pěkně naprdnutá, že klíďo píďo souhlasil, abych šla bydlet někam tak daleko, a tím pádem se vidíme málo.

Hele Jonáši, teď úplně něco jinýho, máme my ještě tu Známost přes počítač? Já teda musím přiznat, že mě to už moc nebere. Zdá se mi to vlastně trochu hloupý. Neukončíme to? Doufám, že ti to nevadí. Jsi pořád můj nejlepší kamarád, jasný, spolu s Ester a Sanne. Ale ty píšeš v poslední době už jen o fotbale a formulích jedna. Mně je to úplně buřt, že Michael Tenaten vyletěl ze zatáčky a udělal tři kotrmelce, a třicet pravidel o penaltě Franka Tečkatečkatečka jsou mi taky totálně ukradený. Já ani nevím, co to penalta je, a dost! Já to taky ani nechci vědět, nebo o tom dostanu od tebe celý mejlík.

Víc mě zajímá, jak se máš a co podnikáš. Jestli už jseš zamilovanéj a tak, nebo jestli jiný holky a kluci ze třídy už spolu choděj. Nebo se kluci o tom vůbec nebaví?

Sorry že tak prudim, jsem teď hrozná netykavka a nervama

se mi pořád svírá břicho, protože se mi po každým tak stýská
a protože mamka čeká za tři týdny mimčo a já tady dřepím sa-
ma v podkroví a hraju si na piráty.

Tak ahoj, záchranný majáku!

Rósavka-Nebavka

